

Nr 446.

Av herr **Paulsen**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 229, angående beredande av stöd åt insättare i vissa sparbanker, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 229, angående beredande av stöd åt insättare i vissa sparbanker, framhålles önskvärdheten av att bringa hjälp åt enskilda insättare i mera blygsamma ekonomiska förhållanden.

I propositionen ifråga nämnes emellertid ej något om statlig ersättning av förmyndaremedel.

Emellerid stadgas i lagen om förmynderskap av den 27 juni 1924, 8 kap. 4 §, att de omyndigas penningmedel skola göras räntebärande, och äger förmyndaren för sådant ändamål i myndlingens namn insätta dem i sparbank.

Då nu förmyndare följt gällande lag och placerat omyndigs penningmedel i bank varom här är fråga, så är givetvis förmyndaren ej ersättningsskyldig för dessa medel. Sålunda skulle, om den kungl. propositionen följes, omyndiga antingen helt eller delvis förlora sina här insatta medel.

Detta synes mig ej vara riktigt, ty den omyndige har ju ej i ringaste mån kunnat inverka på var penningarna placerats.

Det synes mig vara i sin ordning, att när förmyndaren, vad vidkommer placering av omyndigs medel, följt gällande lag, så bör också staten, som stiftat lagen, vara skyldig att ersätta de medel, som för omyndigs räkning placerats i sparbank, såvida denna ej själv förmår återbetala medlen.

På grund av vad som anförts tillåter jag mig föreslå,

att riksdagen i anledning av ovan nämnda proposition, måtte besluta att *fullt ersätta alla de penningmedel, som för omyndigas räkning placerats i nämnda sparbanker.*

Stockholm den 19 april 1929.

Anders Paulsen,
Arlöv.